

ผมเขียนหนังสือเล่มนี้
เพราะผมจำเป็นต้องอ่านมัน 9

① ทุกวันคือวันกราวด์ฮ็อก 12

② สร้างมุมสงบ 44

③ สัมภาษณ์แล้วทำตามคำกริยา 70

④ สร้างของขวัญ 84

⑤ ความธรรมดา + ความใส่ใจเป็นพิเศษ
= ความไม่ธรรมดา 106

๑๖	จงสังหารปีศาจศิลปะ.....	128
๑๗	คุณได้รับโอกาสให้เปลี่ยนใจ.....	136
๑๘	ถ้าสับสน ลองจัดระเบียบ.....	154
๑๙	ปีศาจเกลียดอากาศสดชื่น.....	176
๒๐	สร้างสวนของคุณเอง.....	188

แอปได้ยื่น
บน
เรือโททาค

"ฉันรู้ว่าเรือกำลังจะจม"

แต่

เพลง

เพราะ

เป็นบ้าเลย

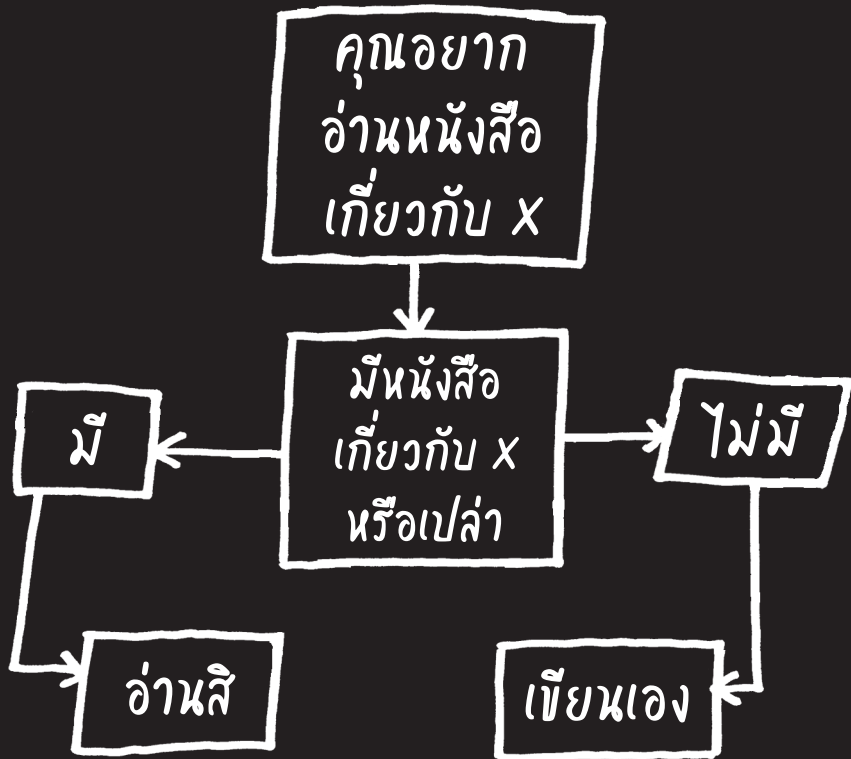
“ผมคิดว่าผมควรเดินหน้าคิดสร้างสรรค์อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ
ไม่ใช่เพราะอยากพิสูจน์อะไร แต่เพราะมันทำให้
ผมมีความสุข...ผมว่าการพยายามคิดสร้างสรรค์
และพยายามทำอะไรตลอดเวลาที่มีส่วนอย่างมาก
ในการทำให้คุณมีชีวิตต่อไปได้”

— วิลลี่ แอลสัน

ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ เพราะผมจำเป็นต้องอ่านมัน

เมื่อสองสามปีก่อน ทุกเช้าหลังจากลืมตาตื่นผมจะอ่านหัวข้อข่าวผ่านทางโทรศัพท์มือถือ แล้วก็รู้สึกว่าคุณโลกใบนี้ช่างน่ากลัวและโหดร้ายขึ้นในชั่วข้ามคืน ช่วงนั้นผมเขียนหนังสือและทำงานศิลปะมานานกว่าสิบปีแล้ว แต่ดูเหมือนมันจะไม่ง่ายขึ้นเลย มันควรจะง่ายขึ้นไม่ใช่หรือ

ผมเริ่มรู้สึกดีขึ้นเมื่อทำใจยอมรับได้ว่ามันอาจไม่หายไปไหนอีกแล้ว โลกใบนี้ทวีปิตติพิสัย แดงงานสร้างสรรค์ก็ยาก ชีวิตแสนสั้นและศิลปะยืนยาว

ไม่ว่าคุณจะถูกอยู่ในภาวะหมดไฟ เพิ่งเริ่มต้น กำลังเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง หรือ ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลามแล้ว คำถามก็ยังคงเดิม คุณจะเดินหน้าต่อไปอย่างไร

หนังสือเล่มนี้รวบรวม 10 วิธีที่ใช้ได้ผลสำหรับผมมาแล้ว ผมตั้งใจเขียนให้นักเขียนและศิลปินอ่าน แต่ใครก็ตามที่กำลังพยายามใช้ชีวิตอย่างมีความหมายและอยากสร้างสรรค์งานให้ได้อย่างสม่ำเสมอก็สามารถนำวิธีของผมไปปรับใช้ได้เช่นกัน ไม่ว่าคุณจะเป็นเจ้าของกิจการ ครู นักเรียน คนวัยเกษียณ หรือนักต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ หลายวิธีเป็นสิ่งที่ผมขโมยมาจากคนอื่น และผมหวังว่าคุณจะพบสิ่งที่มีคุณค่าน่าขโมยจากหนังสือเล่มนี้เช่นกัน

แน่นอนครับว่าไม่มีกฎเกณฑ์อะไรทั้งสิ้น ชีวิตคือศิลปะ ไม่ใช่วิทยาศาสตร์ ประสบการณ์ของแต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน ดังนั้น เลือกลสิ่งที่เหมาะสมกับคุณ แล้วทิ้งส่วนที่เหลือไป

เดินหน้าต่อและดูแลตัวเองนะครับ

ผมก็จะทำเช่นกัน

① ทุก
วันกราวด์

วันคือ

สื่อ

ใช้ชีวิต ทีละวัน

“ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
อย่ามัวเสียเวลากังวลถึงอนาคต
สร้างสิ่งสวยงามที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้
และพยายามทำแบบนี้ทุกวัน ก็เท่านั้นเอง”

— ลอรี แอนเตอร์สัน

เมื่อไหร่ที่ได้ยินคนพูดเรื่อง “การเดินทางของคนทำงานสร้างสรรค์”
ผมเป็นต้องกลอกตาทุกครั้ง

มันฟังดูสูงส่งเลอค่าเกินไปหน่อย

การเดินทางของคนทำงานสร้างสรรค์เพียงอย่างเดียวของผมนั้นก็คือ การเดิน
จากประตูหลังบ้านไปที่สตูดิโอในโรงรถเป็นระยะทางสามเมตร ผมจะนั่งลง
ที่โต๊ะทำงานแล้วจ้องกระดาษเปล่าตรงหน้าพลางคิดว่า “เมื่อวานเราก็ทำ
แบบนี้ไม่ใช่หรือ”

ตอนผมสร้างงานศิลปะ ผมไม่ได้รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสุดยอดอัจฉริยะ
แบบโอดิสซีย์สุดหอคกรับ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นชิซีฟัสที่ต้องกลิ้งหิน
ก้อนโตขึ้นไปบนยอดเขามากกว่า เวลาทำงานผมไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเป็นลูค
สกายวอล์คเกอร์ แต่เหมือนฟิล คอนเนอร์ส ในภาพยนตร์เรื่อง *Groundhog
Day*

สำหรับคนที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เรื่องนี้หรือเคยดูแล้วแต่จำไม่ค่อยได้ *Ground-
hog Day* เป็นภาพยนตร์ตลกที่ฉายในปี 1993 นักแสดงนำคือบิลล์ เมอร์เรย์
ซึ่งรับบทเป็นฟิล คอนเนอร์ส นักข่าวพยากรณ์อากาศที่ติดอยู่ในวังวนของ

เวลา ทุกเช้าเขาจะลืมหัดขึ้นขึ้นมาในวันที่ 2 กุมภาพันธ์เสมอ (วันกราวด์-ฮ็อก) ในเมืองฟังชู่ทอว์นี่ รัฐเพนซิลเวเนีย บ้านของฟังชู่ทอว์นี่ ฟิลด์ กราวด์ฮ็อกที่โด่งดัง กราวด์ฮ็อกตัวนี้ทำนายสภาพอากาศโดยดูว่ามันเห็นเงาของตัวเองหรือไม่ และบอกได้ว่าฤดูหนาวจะยืดยาวออกไปอีกหกสัปดาห์หรือเปล่า ฟิลด์ คอนเนอร์ส นักข่าวพยากรณ์อากาศเกลียดเมืองฟังชู่ทอว์นี่ และเมืองนี้ก็กลายเป็นนรกสำหรับเขา เขาลองพยายามทุกวิถีทาง แต่ก็ไม่สามารถหลุดออกจากเมืองนี้ และเข้าสู่วันที่ 3 กุมภาพันธ์ ไม่ได้เสียที ฤดูหนาวของเขาจึงยาวนานไม่สิ้นสุด ไม่ว่าจะทำอะไรเขาก็ยังตื่นขึ้นมาเจอวันเดิม

ขณะที่เขากำลังสิ้นหวัง เขาก็หันไปหาคนเมาสองคนที่บาร์ในโรงโบว์ลิงแล้วถามว่า “คุณจะทำยังไงถ้าคุณติดอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง ทุกวันของคุณเหมือนเดิมเปี้ยบ ไม่ว่าจะทำยังไงมันก็ไม่เปลี่ยนแปลง”

นี่เป็นคำถามที่ฟิลด์ คอนเนอร์ส ต้องตอบให้ได้เพื่อให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ดำเนินสู่ช่วงต่อไป แล้วมันก็เป็นคำถามที่เราต้องตอบให้ได้เพื่อให้ชีวิตของเราเดินหน้าสู่บทใหม่เช่นกัน

ในความเห็นของผม วิธีการตอบคำถามนี้คือศิลปะ

ทุกวัน

เริ่ม

ต้น

จากศูนย์
เสมอ

บอกก่อนนะครับว่าผมไม่ใช่คนแรกที่พูดว่า *Groundhog Day* น่าจะเป็นภาพยนตร์ที่เปรียบเทียบยุคสมัยของเราได้อย่างยอดเยี่ยม ฮาโรลด์ เรมิส ผู้กำกับและผู้ร่วมเขียนบทของภาพยนตร์เรื่องนี้บอกว่า เขาได้รับจดหมายมากมายจากทั้งบาทหลวง แรบไบ และพระสงฆ์ ทุกฉบับล้วนชื่นชมว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้สื่อความหมายทางจิตวิญญาณได้อย่างลึกซึ้ง และอ้างว่า มันตรงกับหลักปรัชญาในศาสนาของตน แต่สำหรับตัวผมแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ น่าจะตรงกับคนทำงานสร้างสรรค์มากที่สุด

เหตุผลก็คือ ชีวิตของคนทำงานสร้างสรรค์ไม่ได้เดินเป็นแนวตรง ไม่ใช่เส้นตรงจากจุด A ไปยังจุด B แต่มันเป็นวงหรือเป็นเกลียว ซึ่งหมายความว่าทุกครั้งที่เราเริ่มงานชิ้นใหม่ คุณจะกลับมาตั้งต้นที่จุดเดิมเสมอ ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จแค่ไหน ไม่ว่าจะบรรลุเป้าหมายถึงขั้นใด ก็ไม่มี “ปลายทาง” ที่แท้จริงสำหรับคุณ นอกจากความตายแล้ว ไม่มีเส้นชัยหรือการเกษียณอายุสำหรับคนทำงานสร้างสรรค์ นักดนตรีชื่อเอียน สเวนโนเนียส เขียนไว้ว่า “ต่อให้คุณทำได้จนถึงขั้นที่เรียกว่ายอดเยี่ยม คนจำนวนน้อยนิดที่สังเกตเห็นผลงานของคุณก็ยังคงถามว่า ‘แล้วต่อจากนี้ล่ะ’ ”